

ANNA SHEEHAN

A LONG,
hosszú álm
LONG SLEEP

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Drew-nak,
mert ő az én egyetlenem, és ez volt nekem az első.*

*Egy hosszú, hosszú, híres álom
Mely nem múlik hajnalra
Végtag, ha nyújtózik, paplan, ha moccan, –
Egy önálló alak.*

*Volt-e valaha ember ilyen tétlen?
Egy kökunyhóban hűsölve
Századokon át,
Egyszer sem nézve a fénybe?*

EMILY DICKINSON

1. FEJEZET

MINDIG OLYAN SOKÁIG KAPASZKODTAM az álmaimba, amíg csak tudtam. Megszállottan játszottam ezt a játékot, igyekeztem fejben tartani minden álombéli képet, amelyek könnyen ködbe vesztek. Próbáltam az álomvilágban maradni, és a szívverésemet annyira lelassítani, hogy már szinte érezni sem lehetett, és igyekeztem még levegőt sem venni ébredés után. Egyszer-kétszer sikerült olyan sokáig kitartani, hogy anya pánikba esett, és bekapcsolta a lélegeztető készüléket.

Így aztán, amikor szertefoszlott a tengerparti táj és a mélykék víz képe, amibe kapaszkodni próbáltam, de nem kézzel, hanem azáltal, hogy ajkakat éreztem a sajátomon, hirtelen magamhoz tértem. Nagy levegőt vettem az orromon át, hirtelen felültem, majd azzal a mozdulattal összefejeltem valakivel, aki pedig épp a megmentésemre sietett.

Nem láttam semmit. Minden homályos volt, és fájt kinyitni a szememet, mintha csak valami több napig tartó sötétség után vakító

fénybe kerültem volna. Egy ismeretlen hang ismeretlen szavakat kiáltott:

– Te jó isten, hiszen te életben vagy!

Teljesen elveszettnek éreztem magam. Kétségbeesetten kerestem valami ismerős fogódzót.

– Hol van anya? – A hangom mintha nem is az enyém lett volna, inkább káromlásnak hallatszott. Próbáltam felmérni az állapotomat. Minden izmom fáj, és a tüdőm mintha tele lett volna valami folyadékkal. Felköhögtem, próbáltam levegőt pumpálni az ernyedt tüdőlebenyekbe. Próbáltam lábra állni. Mintha csak késeket szúrtak volna belém, éles fájdalom hasított a kezembe és lábamba, amikor próbáltam megmozdulni. Még a csontjaim is sajogtak. Visszabújtam a hibernáló kapszula puha, lágy párnái közé.

– Hohó!

A megmentőm felém ugrott, ahogy elzuhantam. Meleg kezek ragadtak meg, elmerevedett izmaim kegyelemért sikoltottak.

– Ne érj hozzám! – nyögtem. Nem is értettem, miért fáj ennyire mindenem. A fiú elengedett, de a fájdalom nem szűnt meg.

– Te jó ég, nagyon rám ijesztettél! – A hangja különösen izgatott volt. – Nem is lélegeztél, attól féltem, hogy tönkretettem a rendszert, és kinyírtalak.

Alig értettem, amit a srác mondott.

– Mióta? – suttogtam.

– Csak egy percig tűntél halottnak – felelte, mintha csak meg akart volna nyugtatni.

Én úgy értettem, hogy meddig voltam hibernálva, de nem erőltettem a kérdést, végül is nem számított. Mindig ezt mondtam magamnak. Nem számít.

– Ki vagy te? – kérdeztem inkább ehelyett.

– A nevem Brendan. Az ötös lakosztályban lakom. Te tudod, hogy hol vagy?

Megdermedtem, illetve csak dermedtem volna, ha a fejem nem kezd el fájni. Az ötös lakosztályban egy idős házaspár lakott egy akváriumnyi trópusi hallal. Legalábbis ők éltek ott, amikor utoljára ébren voltam, de fogalmam sem volt róla, hogy mennyi ideig aludhattam.

– A Unicorn lakóparkban, természetesen. Te mit keresel itt? Most költöztél ide?

Hosszú csend következett.

– Nem, én egész életemben itt laktam – mondta, most már rémülten.

Pislantottam egyet, és a tekintetemet arrafelé irányítottam, ahol őt sejtettem. Brendan csak sötét árnyék volt, egy férfi elmosódó árnya. A hangjából ítélve egy fiatalember lehetett. Össze voltam zavarodva.

– Miért ébresztettél fel?

Meglepetten vágta rá:

– Hibernálva akartál volna maradni?

– Nem, úgy értem, miért *te* ébresztettél fel? Hol van anyja?

Újabb hosszú csend következett.

– Hát ööö... – nagyot sóhajtott. – Nem tudom, hol van az anyukád. Te tudod, ki vagy?

– Persze hogy tudom! – vágtam rá határozottan, de a hangom még mindig rekedt volt és reszketeg. Újra köhögtem, próbáltam leküzdeni a hibernáció okozta kimerültséget.

– Hát, én nem tudom. Én Brendan vagyok, és téged hogy hívnak?

– Rosalinda Samantha Fitzroy – feleltem kimerően. Elég ideges voltam, bosszantott a helyzet. Ki volt ez a fiú? Még soha életemben nem kellett megmondanom senkinek sem, hogy ki vagyok!

Brendan egy lépést hátrált, majd eltűnt a szemem elől. Riadtan próbáltam felülni. Karomat hasogatta a fájdalom, és a hátam szinte még ahhoz is gyenge volt, hogy ültömben megtartsam magam. Ami erőt kezdeti meglepettségem kölcsönzött, az mostanra már eltűnt. A hibernáló kapszula peremére támaszkodva felültem, és próbáltam megtalálni rejtélyes megmentőmet.

Kevésbé tűnt árnyéknak most, hogy felültem. A padlón ücsörögött, eleshetett. Szeme két elkenődött fehér folt volt feje sötét körében, és nagyra nyílván rám meredt.

– Mi az? – mordultam rá.

Rákként hátrálni kezdett, amíg meg nem kapaszkodott egy dobozban, és újra lábra állt. Doboz? Hol a fenében lehetek? Ez biztosan nem az én rózsaszínűre kárpitozott, kényelmes kis szobám volt, a legutolsó divat szerinti ruhákkal takarosan teletömött szekrényekkel. Ez egy hatalmas, visszhangzó, de ugyanakkor zsúfolt helyiség volt, olyan, mint egy raktár. Magas polcok tornyosultak fölénk, melyek tele voltak sötét tárgyakkal.

– Azt mondtad, hogy Fitzroy? – kérdezte Brendan. – Rosalinda Fitzroy?

– Igen. Mi van velem?

– Hozok segítséget – közölte, majd hátat fordított és elindult.

– Ne! – kiáltottam rá, amennyire renyhe tudóm és kiszáradt torkom engedte. Nem tudom, hogy miért borultam ki hirtelen. A hibernáció során használt szerek elég erősek voltak, és furcsa hatást gyakoroltak az ember érzelmeire, szóval néha nehéz volt megmondanom, hogy mit is éreztem igazából. Egy pillanattal később rájöttem,

hogy szörnyen megrémített a helyzet. Minden tönkrement, semmi nem stimmelt, minden másképp alakult, mint ahogy vártam, és az az érzés bujkált bennem, hogy valami szörnyű dolog történt.

Brendan visszafordult: – Mindjárt visszajövök.

– Ne menj el! – suttogtam. – Ne hagyj itt egyedül! Az anyukámat akarom! Mi folyik itt? Hol van Xavier?

Egy pillanatnyi zavart csend állt be, majd a kezét éreztem a vállamon, ezúttal azonban finoman ért hozzám, és az izmaimba nem hasított bele olyan élesen a fájdalom.

– Minden rendben van. Tényleg. Csak... ezt nem tudom egyedül végigcsinálni.

– Végigcsinálni mit? Mondd meg, hogy mi folyik itt! Hol van az anyukám?

– Miss... ööö... Fitzroy...

– Rose – mondtam automatikusan.

– Rose – ismételte. – Csak azért jöttem le, hogy megnézzem, mi van itt. Nem is tudtam, hogy ez a hely egyáltalán létezik. Felbuktam a sztáziskapszulában, és véletlenül beindítottam az újraélesztő rendszert. Senki nem járt a pincének ebben a sarkában a Sötét Korszak óta.

– Miféle Sötét Korszak? – kérdeztem.

– A Sötét Korszak – mondta, mintha ez olyan magától értetődő lenne –, amikor a... Jaj, istenem – hangja a rettegéstől suttogássá vált. – Hatvan valahány éve volt.

– Tessék? – suttogtam, és képtelen voltam bármi értelmet kihámozni a mondanivalójából. – Hat... hatvan éve?

– Igen – felelte halkán Brendan. – És... ha te tényleg Rosalinda Fitzroy vagy... – Bármit is akart volna még mondani, annak várnia kellett. Az álombéli óceán szökőárként borított el, és elnyomott

minden hangot, elakasztotta a lélegzetemet. Hatvan év. Anya és apa halott, Ása halott. Xavier... az én Xavier-m...

Azt hiszem sikoltottam. Az utolsó dolog, amit éreztem, mielőtt az árnyak teljesen hatalmukba kerítettek volna, az Brendan erős keze volt, ami elkapott, ahogy összeestem.

2. FEJEZET

FURCSA KÖRNYEZETBEN ÉBREDTEM FEL, és az ágyam vége felől különös hangokat hallottam. A hátamon feküdtem, majdnem teljesen hátradőlve, de nem teljesen hanyatt. Hűvös anyagot tapintottam az ujjaimmal. Ismerős illatok – fertőtlenítő és betegség szaga. Minden kórháznak ugyanolyan a szaga. Most is csukva tartottam a szemem, és egyenletesen lélegeztem, ahogy mindig szoktam, amikor az álmaimba akartam kapaszkodni.

– Mit mondott az orvos? – kérdezte egy, a kortól remegő hangú férfi. Úgy tűnt, aggódik.

– Még mindig azzal vannak elfoglalva, hogy kitalálják, kinek adhatnak felvilágosítást – szólalt meg egy nő nyers őszinteséggel, de kedvesen, olyan hangon, amit azonnal megkedveltem.

Egy másik hang vágott a szavába:

– Természetesen nekem! – ez a hang erős volt és gőgös, olyan valakié, aki megszokta, hogy engedelmeskednek neki. – Ki másnak?

– Nincs családja – mondta az idősebb férfi.

– Ott van neki a UniCorp, vagyis én – mondta a fiatalabb. – Képzeld el, hogy arra ébred, hogy ő az egyetlen életben maradt örököse egy csillagközi hatalomnak!

– Nem vagyunk hatalom – zsörtölődött az idősebb férfi. – De most őszintén, Reggie, tényleg azt hiszem, hogy elhatalmasodott rajtad a nagyzási hóbot!

– Akkor mégis mit gondolsz, kinek kellene felelősséget vállalnia? Neked? – A kérdése válasz nélkül maradt, így hát a fiatalabb férfi folytatta. – Ez különben is jórészt a te hibád. Sokkal könnyebb lett volna az egész, ha engedted volna, hogy névtelenül elhelyezzük őt egy intézetben, hiszen akkor fel sem merült volna ez a kérdés. Nem mintha bárki is elhinné a történetét – sóhajtott fel. – Azt sem tudom, miért kell egyáltalán elmondanunk a vezetőségnek vagy az állami szerveknek. Adhattunk volna neki egy új személyazonosságot. Kétlem, hogy az emlékei különösebben erősek lennének.

– Azért, mert az nem lenne *helyes!* – felelte az idősebb férfi olyan éllel a hangjában, amitől még a gőgös hangú férfi sem mert tovább vitatkozni.

– Hagyjátok abba ezt a meddő vitát! – mondta a nő. – Apa, Reggie, mind a ketten csillapodjatok le! A bíró bármelyik percben megérkezhet. Szerintem el fogják fogadni a javaslatodat, Reggie. Senki nem vitatja, hogy te vagy a UniCorp elnöke.

Erre a mondatra kinyitottam a szemem.

– *Apa* a UniCorp elnöke – krákoztam.

A hangom hallatán a lábamnál álló három ember hátrahőkölt. A nő felém indult. Fehér bőrű, vékony, nagyon ápoltságú megjelenésű nő volt, habár a ruhája nagyon egyszerűnek tűnt. A két férfi öltönyt viselt, de a ruháik szabása más volt ahhoz képest, amire emlékeztem. Nem tudtam kivenni a vonásaikat, mert még mindig homályos

volt a látásom. A fiatalabb férfit aranszínű foltnak láttam, az idősebb férfi pedig nem volt más, mint egy homályos fehérség egy sötét öltönyben.

Egy ujj kopogtatott a kórházi szobám üvegfalán. Egy elmosódott figura feszengett idegesen a folyosón.

– Megérkezett a bíró – mondta a fiatalabbik férfi. – Rajta vagyok. Ronny, Annie, ezt intézzétek el – mutatott rám, ahogy elhagyta a szobát. Ebből nyilvánvalóvá vált a számomra, hogy a bíró az, aki itt fontos volt, én pedig nem voltam más, csak egy „ez”.

– Maguk kicsodák? – kérdeztem a tőlem balra lévő két embert.

– A UniCorpnek dolgozunk, kedves – mondta a nő, míg a férfi elfordult tőlem. – Az én nevem Roseanna Sabah, de te szólíts nyugodtan Annie-nek. Én vagyok Brendan anyja, ő pedig itt az édesapám, Ron.

Brendan, a fiú az árnyékból.

– A fiú, aki felébresztett?

– Igen – mosolyodott el Mrs. Sabah. – Ő talált meg téged tegnap. Olyan sokáig voltál hibernálva, hogy kórházba kellett szállítanunk. Valami összeszorította a torkomat. Valami sötét és ijesztő.

– Szóval tényleg igaz, amit mondott? – mondtam rekedtes hangon. – Hatvan év?

– Hatvankettő – mondta az idősebb férfi a szoba végéből.

Szavai ólmos súlyként zuhantak rám.

– És az anyám és az apám... és mindenki, akit csak ismertem... – Minden összemosódott előttem, ahogy elkezdtem sírni. Próbáltam visszatartani a könnyeimet, ahogy anya tanította, de nem tudtam. A könnyek a számba folytak. Furcsa ízük volt, túlságosan sós és sűrű.

– Attól tartok, igen, drágám – mondta a nő. – Mark és Jacqueline Fitzroy egy helikopter-balesetben halt meg, amíg te stáztásban

voltál. De te még élsz, és mi mindannyian ügyelni fogunk arra, hogy rendszeren gondodat viseljék.

– Hogyan? – erőltettem ki magamból egy suttogást.

– Attól tartok, hogy a szüleid anélkül haltak meg, hogy hátrahagyták volna a végakarataikat – mondta a nő. – Alaphelyzetben a társaság a részvényesekre és az igazgatótanácsra száll. Most azonban, hogy újra köztünk vagy, a szüleid minden tulajdona téged illet.

– Azt akarja mondani... hogy most már enyém a UniCorp?

– Nem – vágott vissza az idős férfi nyersen. Valamiért nagyon megijesztett a hangja. – Sajnos a UniCorp birtokol téged, legalábbis amíg nagykorú nem leszel.

– Apa, ne ijesztgesd azt a lányt!

– Tisztában kell lennie a helyzetével! – mondta most már szinte üvöltve.

A nő elhúzódott az ágyamtól.

– Amíg nem tudsz uralkodni magadon, apa, jobb, ha odakint várakozol! – sziszegte a nő. – Sajnálom, hogy a vállalatodnak olyan rosszul megy a sora mostanában, de ez még nem ok arra, hogy...

– Ez soha nem volt az én vállalatom! – morogta az öreg. – Fitzroyé volt, és most már Guilloryé. Tartogasd neki a mondókádat! – A férfi mély levegőt vett, és elfordult. – De igazad van. Neked kellene beszélni a lánnyal. Nekem még úgyis el kell intéznem pár dolgot.

Ezzel kiviharzott az ajtón. Mrs. Sabah az ágyamhoz lépett.

– Ne haragudj a történetek miatt – mondta.

– Semmi gond – hazudtam. Most, hogy a hibernáláshoz használt nyugtatók hatása kezdett elmúlni, a félelemtől egyre remegőbbé vált a hangom.

– Hagylak aludni – mondta Mrs. Sabah, finoman megérintve a kezem. – Ne törődj semmivel. Most csak az a dolgod, hogy felépjülj.

Ráérünk majd akkor foglalkozni a többivel, ha megerősödtél. Reggel visszajövök. Bren is szeretne megnézni, hogy minden rendben van-e veled, ha nem gond.

Egyetértően bólintottam, habár fáj a mozdulat.

– Pihenj csak, drágám, és ne aggódj, mi majd mindent elrendezünk!

Hat nappal később kiültettek az udvarra, a Unicorn lakóparkkal a háttérben, ahol legalább száz riporter fényképezte a csodálatos Csipkerózsikát. Legalábbis ezt a becenevet kaptam a sajtótól. Én nem éreztem magam különösebben csodálatosnak, annak ellenére, hogy az elmúlt hétből hat napot a kórházban, majd még huszonnégy órát szépítkezéssel és tolláskodással töltöttem.

És hiába vizsgálták az életműködéseimet, és kaptam egy csomó injekciót, hiába vetettek alá ezer egyéb műveletnek, a hajam mégis hosszú, vékony szálú és törékeny volt, a bőröm fakó, sárgás és érzékeny, a csontjaim pedig úgy kidudorodtak a bőröm alól, hogy úgy néztem ki, mint egy zsákba bújtatott csontváz. Alig láttam, a légzésem gyenge volt, és felkavarodott a gyomrom, ha csak ennem kellett. Úgy éreztem magam, mint egy öregasszony, és valójában az is voltam.

Több mint nyolcvanéves voltam tizenhat évesen. Soha nem töltöttem még ennyi időt hibernációban. De senki más sem. Még azokat az űrhajósokat és a telepeseket is felébresztették havonta, akik a külső bolygókra utaztak, hogy elejét vegyék a hibernációs fáradtságnak.

Mr. Guillory már az emelvényen állt peckesen, egyenes háttal és tökéletes, aranyszínű frizurával. Mr. Guillory – „Csak szólíts Reggie-nek!” – volt, akit kijelöltek az örökösödési eljárás végrehajtására. Tekintve, hogy nem voltak élő rokonaim, ő volt a felelős, hogy találjon nekem egy gyámot és egy otthont. Ötvenes évei végén járt, és bár

tudtam, hogy megérdemli a tiszteletemet, nehezemre esett kedvelni őt. Világosbarna szemeivel sosem nézett egyenesen rám, amikor velem beszélt, és úgy nézett ki, mint egy drága aranszobor. Volt benne valami ijesztő, ugyanakkor apára is emlékeztetett, így hát nagyon udvarias voltam vele.

– A UniCorp vállalata nagyon örül, hogy megtalálták az ifjú Rosalindát – mondta Guillory. – Hatalmas tragédia volt, hogy Mark és Jacqueline Fitzroy örökös nélkül hunyt el. Az, hogy ma mégis körünkben üdvözölhetjük az utódokat, elmondhatatlan örömmel tölt el bennünket.

Az egyik riporter bekiabált egy kérdést.

– Mit szól ahhoz a pletykához, mely szerint önök megpróbálták eltussolni Rosalinda felfedezését?

Guillorynak arcizma sem rezdült.

– Rosalindára nagyon kimerülten és rendkívül sokkos állapotban találtunk rá hat nappal ezelőtt. Úgy éreztük, az lesz a legjobb számára, ha néhány napot azzal tölthet, hogy szokja az új környezetét, mielőtt a sajtó rászáll, és az újságírók árgus szemekkel lesik minden mozdulatát. Soha nem akartuk eltitkolni az igazságot, csak amennyire indokoltnak láttuk Rosalinda szellemi és testi egészségének megőrzése érdekében.

– Akkor mi a helyzet most a UniCorp vállalattal, és mi lesz a jövője a társaság vagyonának?

– Rosalinda természetesen egyedüli örököse a szülei magánvagyonának. Ugyanakkor, amíg felnőttkorba nem lép, pénzügyeit a társaságunk kezeli. A társaság kijelölt számára egy ügyvédet, és a legjobb képességeink szerint fogunk gondoskodni a hölgyről.

A riporter arcáról lerítt a kételkedés. Újabb kérdéssel próbálkozott.

– De mi a helyzet a vállalat vezetésével?

Valójában még én sem tudtam volna válaszolni akkor erre a kérdésre, és érdeklődve figyeltem Guillory tarkóját. De a riporter kérdését figyelmen kívül hagyták, mert Guillory már egy másik riporterre figyelt.

– Hogy lehet egyáltalán, hogy Rosalinda ilyen sokáig maradt hibernációban?

Guillory próbált kerülőválaszt adni.

– Ahogy önök is tudják, Fitzroy-ék a korszak pénzügyi óriásai voltak. Jelentékeny vagyonukkal még jóval a Sötét Korszak beköszönte előtt vásároltak sztáziskamrákat az egész családjuknak. Azt feltételezzük, hogy Rosalinda kamrája egy felkelés során tűnhetett el. Következő kérdés?

– Rosalinda még kiskorú – kiáltotta valaki. – Ki fog gondoskodni róla?

– Rosalinda ügyvédei már megtalálták a megfelelő családot, amely befogadja őt. A család, amely Rosalinda egykori lakásában lakott, nagylelkűen beleegyezett, hogy egy hasonló, közeli ingatlanba költözzön, így Rosalinda beköltözhetett abba az otthonba, amit korábbról ismert. A befogadó családot alaposan leellenőriztük, és tökéletesen feddhetetlennek bizonyultak. Következő kérdés?

– Hogyan találtak rá? A pletykák zavarosak.

Guillory elmosolyodott.

– Ennek a kérdésnek a megválaszolását hadd bízam ifjú barátomra, Brendan Sabah-ra, aki ezt a fantasztikus felfedezést tette. Ő társaságunk egyik kitűnő vezetőjének a fia, és figyelemre méltó fiatalember. Bren, a mikrofonhoz fáradsz, kérlek?

Figyeltem Brent, ahogy az emelvényhez közeledett. Áradt belőle a magabiztosság, semmi jelét nem mutatta a lámpaláznak, és úgy

tűnt, mintha semmi sem hozhatná őt zavarba. Megtudtam róla egy s mást a kórházban töltött egy hét alatt. Korombéli volt, izmos, de nem túl kigyúrt, és úgy mozgott, mint egy párduc. Mrs. Sabah elmondta, hogy a fiú teniszversenyző. Sötét bőrét az apjától örökölte, aki Elefántcsontpartról vándorolt be ComUnitybe. Inkább tűnt egy holosztárnak vagy egy mesebeli hercegnek, mint egy középiskolai diáknak.

– A szüleim hat hónappal ezelőtt vették meg a Unicorn lakóparkot, én pedig körülnéztem, hogy tudnék segíteni – mondta az újságíróknak Bren. – Kiderült, hogy van egy nagy csomó szoba és raktár, aminek a létezéséről nem is tudott senki. A házhoz jártak biometrikus kártyák is. Az egyik ilyen régi kártya nyitotta a pincében lévő raktárakat, és az egyik helyiségben bukkantam Rose hibernáló kapszulájára.

– Mit csinált, amikor rájött, hogy egy lány fekszik a kapszulában?

– Első pillantásra nem jöttem rá, hogy ez egy hibernáló kapszula – mondta Bren. Szeme csillogott a mesterséges fényben. Az édesanyjától örökölte ezt a gyönyörű szempárt, amely most ragyogó zölden világított sötét arcán. – Por borította, de egy lámpa villogott rajta. Próbáltam letörölni a fényes felületet, hogy megnézzem, mi van alatta, de kiderült, hogy amit én fénynek hittem, az valójában egy gomb volt, és amikor azt megnyomtam, elindult az újraélesztő program.

– Szóval a kapszula kinyílt, és ott feküdt Rosalinda?

Bren megvonta a vállát. Úgy tűnt, egy kicsit kényelmetlen számára a kérdés, de én tudtam, miért érez így. Amikor látta, hogy én nem ébredek föl, megjed, hogy tönkretette a gép újraélesztő funkcióját, és próbált újraéleszteni. Azt hiszem, hogy egy kicsit zavarba jött, amikor rájött, hogy ez utóbbira nem is volt szükség.

– Mikor jött rá először, hogy ki is Rosalinda valójában?

– Ő mondta nekem – felelte Bren. – A nagyapám aztán elmesélte, hogy a kórházban meg is erősítették ezt.

Ekkor Guillory a mikrofonhoz lépett, és Brent finoman arrébb tolta.

– Bren kapcsolatba lépett a nagyapjával, a vállalat egyik csúcsvezetőjével, aki tudomásomra hozta az ügyet. Van még további kérdés?

Az egyik riporter keze a magasba emelkedett.

– Volna egy kérdésem Rosalinda számára.

Guillory felém fordult, és intett, hogy álljak fel. Riadt pillantást vetettem Brenre. Az arcvonásai kedvesen ellágyultak. „Menj csak!” – suttogta némán. Nagy levegőt vettem. Nem szerettem a kamerákat. Már maga a pusztaság, hogy felvétel készül rólam, ahogy Guillory mögött ülök, megijesztett. Nem akartam felállni és kiállni mindenki elé, de ezt várták tőlem... Az anyám hangja visszhangzott a fülemben. *Nem mindig az a fontos, hogy te mit akarsz tenni, drágám. Néha egyszerűen meg kell tenned, amit mások elvárnak tőled.* Nem kellett, hogy jólessem, csak meg kellett tennem. Felálltam a székemből.

Egyre több fényképezőgép villogott, ahogy felegyenesedtem. Nagyot nyeltem. Egy lépés, két lépés, három, és ott voltam az emelvényen. Guillory erős keze fogott, hogy ne hátrálhassak meg.

– Miss Fitzroy, milyen érzés egy új évszázadban felébredni?

Újra nyeltem egyet. Állandó fájdalmaim voltak, gyenge voltam, mint egy kismacska, és folyamatosan kimerültnek éreztem magam, de nem hiszem, hogy a hölgy erre gondolt. Igazság szerint nem is tudtam igazán, hogy hogy érzem magam, és nem is akartam tudni. Az átélt sokkhatás, a fájdalom és a hibernáló gyógyszerek mellett az érzelmeim olyan távolinak tűntek, mintha nem is hozzám tartoztak volna.

– Jó újra itt lenni – feleltem, odadobva nekik ezzel valamit, amin csámcsoghatnak. Villogtak a vakuk. Hazudtam, de ennek nem volt semmi jelentősége. Ők úgylis csak ezt akarták hallani.

•

EGÉSZEN BELEPTE MÁR A POR, de ő már ügyet sem vetett rá. Aztán a név végigfutott az áramkörein, és végigbizsergette a programjait. „Rosalinda Fitzroy.”

Az elektródák, melyek oly sokáig nyugalomban voltak, újra megélték élettel. Aktiválódtak a különböző rendszerek. Átnézte a fájlt, amely életre keltette a válaszprogramot.

Váratlan meglepetés érte a világot múlt héten, amikor felfedezték Mark és Jacqueline Fitzroy, a UniCorp nevű bolygóközi társaság alapítóinak lányát, Rosalinda Fitzroy-t, aki a jelek szerint az elmúlt hatvan évet hibernációs álomban töltötte a Unicorn lakópark pincéjében. Először látjuk ma Rosalindát, mióta a UniCorp...

A számítógép átvizsgálta a fájlt. Ha csak a név lett volna, újra nyugalmi állapotba süllyedt volna. De a hangminták is egyezést mutattak.

„Jó újra itt lenni.”

CÉLPONT AZONOSÍTVA:

ROSALINDA SAMANTHA FITZROY.

Valaha azonnal tudott volna reagálni, most azonban a processzorai lemerülőben voltak. Lassan, végtelennek tűnő másodpercek után ébren kezdett vibrálni az elsődleges parancs hatására.

PARANCS: CÉLPONT VISSZAJUTTATÁSA AZ ELŐLJÁRÓNAK.

Ahogy az utasítás érvénybe lépett, elindított egy keresést az előjáró után.

KERESÉS... KERESÉS... KERESÉS... KERESÉS...

Jó huszonnégyszer telt, mire végzett a művelettel.

AZ ELŐLJÁRÓ NEM ELÉRHETŐ.

A számítógép egy újabb örökkévalóságig gondolkozott a következő lépésen, és néhány perccel az örökkévalóság vége előtt megtalálta a másodlagos parancsot.

MÁSODLAGOS PARANCS: CÉLPONT LIKVIDÁLÁSA.

Ez elég nehéz ügy volt. Olyan parancssorokat kellett most lefuttatnia, amelyeket előtte még soha. Az elsődleges utasítást elindító parancssor mindig készenlétben állt, de a másodlagos utasítást még sohasem kellett életbe léptetnie korábban. A második utasítást készenlétbe helyezte, és várta, hogy lefusson a második keresés is. Az is lehet, hogy mire felbukkan a célpont, az előjáró is előkerül.

Csak ekkor kezdte el a rendszer a szükséges állapotfelmérést.

HELYZETJELENTÉS: 0,03 SZÁZALÉK HATÉKONYSÁG, ALACSONY ENERGIASZINT, KÉSZENLÉTI ÜZEMMÓD.

A jelentés teljes rendszerfrissítést javasolt, és néhány pillanatnyi tűnődés után a központi egység egyetértett. A feltöltő kábelt már

csatlakoztatta a szívéhez, de több mint öt órájába telt, hogy bekapcsolhassa azt.

ÚJRATÖLTÉS. 100 SZÁZALÉKOS TÖLTÖTTSEÉG ELÉRÉSÉNEK BECSÜLT IDEJE: 687,4 ÓRA.

Az a tény, hogy közel egy hónapig tart, hogy újra teljes hatékonysággal működjön, a legkevésbé sem zavarta. Számára az idő semmit nem jelentett.

A rendszerek felpezsdültek. Egyik nanorobot indult be a másik után, és szétáradva a rendszereiben, megtisztították a vénáit a lerakódott szennyeződésektől, megolajozták az ízületeit. A látása kitisztult, ahogy a kis nanorobotok elárasztották a szemgolyóját, és letakarították róla a vastag porréteget.

Amíg az újratöltést várta, lefuttatott egy újabb keresést az előljáró után kutatva. Ezt a keresést újra és újra lefuttatja, mielőtt végrehajtja a parancsot. Nem a másodlagos parancs volt a fő feladata. Ha lettek volna érzései, akkor azt mondta volna, hogy a likvidálás kényelmetlenül érintette. De nem voltak érzései, egyedül frissítései voltak.

KÉSZENLÉT – TÖLTÉS.

KÉSZENLÉT...

KÉSZENLÉT...

KÉSZENLÉT...

3. FEJEZET

AKÖVETKEZŐ HÓNAPRA elég homályosan emlékszem, túlságosan nagy volt, sötét és szörnyű. Kiszakítottak a saját időmből, és a világ, amit ismertem, mind elpusztult. Semmi nem volt az enyém, sem a körülöttem lévő világ, sem az életem, még a saját érzéseim sem.

Az új szüleim sem voltak igazából az enyéme. Barry és Patty Pipher egy könyvelő házaspár volt UniFloridából. Guillory hívatta be őket. A munkájukat átruházták a ComUnityre, én pedig a két gyereküket helyettesítettem, akik a jelek szerint éppen valamelyik egyetemen tanultak, bár sosem találkoztam velük. Pipherék még csak fényképet sem tartottak a gyerekeikről. Ahhoz képest, hogy ők voltak az új szüleim, nem tűnt úgy, hogy a gyerekeknek lenne a legnagyobb szerepük az életükben. Barry barátságos volt, de sosem volt rám ideje, láthatóan nem tudott másra figyelni, csak a munkájára. Gyakran húzódott mosolyra a szája, szinte minden helyzetben, de mindig úgy tűnt, hogy csak megszokásból mosolyog, nem pedig

a valódi öröm jeleként. Patty ijesztően kimért volt, még az anyámnál is vaskalaposabb. Olyan volt a bőre, mintha csak festékszóróval festették volna be, haját pedig mintha csak műanyagból öntötték volna. Mellette mindig tizenkét éves kislánynak éreztem magam.

Az otthonom nem az én otthonom volt. A Unicorn lakópark természetesen nem változott sokat. Vannak dolgok, amelyek évtizedeken keresztül előírásosan őrzik jellegzetességeiket, és a Unicorn lakópark is ilyen volt. De a Unicornnal kapcsolatban sosem éreztem azt, hogy ez hozzám tartozna. Nem az a fajta hely volt, ami bárkihez is „tartozott” volna.

Hivatalosan a Unicorn lakópark egy társasház volt, de egy olyan rendkívüli társasház, amely mellett az összes többi elbújhatott volna. A szüleim építtették, hétéves koromban, rögtön az után, hogy felépült a UniCorp székház, és a ComUnity városának házai gomba módra kezdtek kibújni a földből. A valóságban nem annyira társasház volt ez, mint inkább egy óriási villa, amelyben sok hatalmas és tágas lakás foglalt helyet.

A gyerekkoromban tapasztalt népességrobbanás megfizethetlenné tette a saját ház birtoklását. A telkeket féltve őrizték a kormányok, de a gazdagok ugyanúgy szerettek volna saját villáikban lakni, így amíg minden lakás önálló lakás volt, a kényelmi szolgáltatások, mint az éttermek, a beltéri és kültéri medencék, a pezsgőfürdők, szaunák, biliárdtermek, lovardák és tenispályák, egy konditerem, saját színház és minden egyéb a Unicornban lett kialakítva, anélkül, hogy bárkinek is bajlódnia kellett volna azok fenntartásával. Most Bren szülei foglalkoztak velük. Mielőtt hibernáltak volna, az anyám kezelte ezeket a szolgáltatásokat, míg apa egész nap az UniCorp ügyeivel foglalkozott. Az egész nagyon ismerős volt számomra.

Habár a régi lakásomban voltam, nem tűnt ugyanolyannak. Barry és Patty nem tartották szükségesnek változtatni a berendezésen, de a lakás már nagyon sokszor cserélt tulajdonost azóta, hogy az anyám keze utoljára érintette a bútorokat. Anya a pasztell és törtfehér árnyalatokat kedvelte, ami az otthonomat egy üres vászonhoz tette hasonlatossá, melyre bármit ráfesthettem, amit csak kívántam. Most azonban a legtöbb lakást valamilyen földszínű árnyalatra festették, a régi éles sarkokat lekerekítették, hogy otthonosabbá váljanak a lakások. Nagyon kedveltem az előző tulajok művészi ízlését. Akárcik is voltak, kedvelték a Dalí stílusát idéző hatalmas, szürrealisztikus tájképeket, és a történelmi alakok, mint például Nehru és Van Gogh kicsi, de feltűnő portréit. Emlékeztettek néhány saját munkámra. Tetszett, de nem volt ugyanolyan, mint az a hely, ahol az anyámmal és az apámmal éltem.

Amikor először léptem be a szobámba, majdnem sírva fakadtam. Habár az életem meg kellett hogy változzon, és ha a saját világom el kellett hogy pusztuljon, akkor már azt akartam, hogy *minden* változzon meg. Ezzel talán levetkőzhettem volna azt, aki vagy ami voltam ezelőtt, és teljesen újjászülehettem volna, vagy legalábbis ezt próbáltam elhiteni magammal.

De amikor Barry és Patty kinyitották annak a szobának az ajtaját, ami valaha az enyém volt, teljesen váratlanul visszalöktek abba az életbe, amelyet oly gondosan el akartam temetni magamban. Hirtelen minden arra emlékeztetett, hogy ki voltam, és ez nagyon fájt.

A szobám ugyanolyan volt, szinte pontosan. Azon gondolkodtam, hogy talán találhattak egy fényképet a szobámról valamelyik számítógép archívumában, mert szinte teljesen megegyezett a hatvan évvel ezelőtti szobámmal. Hajszálnyi különbségek voltak csak,

a szőnyeg mintázata más volt, a bútor alakja is egy kicsit megváltozott, de a sarokban lévő ágy ugyanolyan rózsamintás ágytakaróval volt borítva, mint annak idején az én ágyam. Még egy Monet vízililiom-sorozatából származó másolat is volt a falon, habár ez más volt, mint az enyém régen.

Fájt mindezt látni és állni a rózsaszínű szőnyegen, Monet vízililiomjaira pillantva, tudván, hogy ha megfordulok, nem apa és anya vagy Xavier lesz ott mögöttem, hanem Patty és Barry és Guillory, és mind úgy fognak rám bámulni, mintha csak egy természetfilmet néznének.

A napfény átszűrődött a felhőkön, és egy apró, de lenyűgöző részletre lettem figyelmes, valamire, ami korábban nem volt a szobámban. Az ablakban egy könnycsepp alakú prizma lógott. Befogta a késő délutáni napfényt, majd megtörve azt, szétszórta a szobában, ezernyi apró szivárvánnyal átfestve a falakat. A könnyeim felszáradtak, mielőtt kihullottak volna. A prizmához léptem, megérintettem, és hagytam, hogy a szivárvány táncoljon körülöttem.

A fájdalom kissé enyhült. Valaki az én és csakis az én kedvemért akasztotta ki ezt a prizmát. Mrs. Sabah-ra gyanakodtam. Olyan valóságosnak látszott, mint egy csók. Ez a szoba nem csak egy, a régi életemből előásott tetem volt. Ajándék volt Guillorytól, vagy Mrs. Sabah-tól, vagy akár a lakberendezőtől, nem érdekelt. Kedves gesztus volt. Azt jelentette, hogy... mit is? Hogy nem voltam egyedül?

Volt egy másik ajándék is, valami, amire egyáltalán nem számítottam. Egy másik élet álma vált valóra ezzel.

A nappaliból egy műterem nyílt.

De nem csak egy közönséges műterem: egy teljesen berendezett műterem, művészi kivitelű mosdókagylóval és ecsetekkel telerakott poharakkal. Egy könyvespolc állt a padlón, ami a plafonig tele volt

zsúfolva művészeti témájú könyvekkel. Volt ott könyv a technikákról, stílusokról, művészettörténetről, de voltak könyvek az ősi egyiptomi szobroktól kezdve egészen az új dadaizmusig minden témában. Volt egy állvány, amely a festmények szárítására szolgált. Szigorú mértani vonalak mentén kialakított vágópolc következett, amin képeket lehetett keretezni vagy kollázsokat készíteni. A polc mellett a vásznak kifeszítésére szolgáló eszközöket találtam. Az ablak alatti polcok színes krétákat, grafitot és keverőeszközöket rejtettek, érintetlen ezer színű színes pasztellceruza-készleteket és többkötegni papírt, feketéket a krétarajzokhoz és vízfestékhez szolgáló lapokat. Vízfestékek teljes színskálája volt ott, sok apró edényben akrilfesték, és ami a legjobb, egy nagy fiók telis-tele olajfestékekkel: fényes, új és érintetlen festékek, amelyek csak arra vártak, hogy a kezembe vegyem őket. Egy másik fiókban ecsetek voltak és festőkések, meg minden más, amire csak vágyhattam.

Mesterműveket alkothattam ebben a teremben. Volt két festőállvány, egy asztal a vázlataimnak, és persze megfelelő világítás, hogy éjszaka is dolgozhassak. A bútorok mögött a fal mentén hatalmas, trópusi halakkal teli akvárium állt, amely a festékek színeit keltette életre. Az egész olyan volt, mint egy álom, egy látomás. Minden titkos vágyam netovábbja. Az egyetlen, amit soha nem kaphattam meg. Ha csak körülpillantottam a műteremben, egész sötét, megfejtethetlen jövőm egy kicsit fényesebbnek tűnt.

A régi életemre gondolni volt a legrosszabb. Arra, hogy anya hogyan vitt el ebédelni, hogyan borzolta össze apa a hajamat, ahogy a dolgozószobájába ment, ugyanabba a szobába, ami most az én műtermem lett. Hiányzott Ása, hogy megcsinálja az Earl Grey teámat, és hiányoztak a lágy svéd akcentusán elejtett tömör, egyszavas dicséretetek, amivel a legújabb festményeimet vagy dolgozataimat illette.

A Xavier hiánya miatt érzett fájdalom olyan volt, mint az óceán zúgása, miközben elborít és elnyel. Fogalmam sem volt, hogyan élhetem ezt túl nélküle. Mélyen legbelül tudtam, hogy kibírtam volna apa, anya és az egész világ elvesztését, amibe beleszülettem, ha visszakaphattam volna Xavier-t, akit mindig is ismertem.

Próbáltam rákeresni Xavier nevére a neten, amíg a kórházban voltam, csak hogy lássam, valami csoda folytán talán még életben van-e. Nem mintha tudtam volna, hogy mit tennék, ha tényleg így lenne. De nem voltam meglepve, amikor a nevét nem találtam a friss névjegyzékekben. Végül is ha Xavier életben lett volna, akkor már évtizedekkel ezelőtt felébresztett volna a hibernációból. Nem kutattam tovább, nem akartam tudni, hogy halt meg. Arról sem akartam több részletet megtudni, hogyan halt meg apa és anya. Valószínűleg az alatt a Sötét Korszak alatt haltak meg, amiről még mindig nem tudtam semmit. Ha nem tudtam, hogy hogyan haltak meg, az olyan volt, mint ha még mindig életben lennének, még ha csak az én fejemben is.

Mindegyikőjüket fájt elveszítenem, de Xavier-t még mindig nagyon szerettem, olyan élesen és fájón, mintha egy késsel darabolnának. Persze a Xavier-vel ápolt barátságom mindig is olyan éles probléma volt, ami bármikor meg tudott sérteni. Xavier már gyerekként is sokszor a lelkembe tudott taposni.

Egy alkalommal, amikor öt éves volt, én éppen akkor jöttem ki a többhavi hibernációból, és nem lehettem több, mint tízéves. Kimentem a kertbe. Xavier és az anyukája odakint voltak, Xavier anyja éppen dolgozott valamin, a fiú pedig fadarabokkal játszadozott. Szörnyen világos volt a kertben, és én épp nem sokkal korábban bújtam ki a hibernáló kapszulából. A szemeim még nem szoktak hozzá az éles fényhez. Éppen azon gondolkoztam, hogy visszamegyek

a házba, amikor elborított egy hetvenöt centis feltartóztathatatlan energiagombóc.

– *Rose!*

A szőke hajú, szeplős tornádóra pillantottam, aki ugyanaz a kisfiú volt, akivel játszottam, mielőtt a mély álomba merültem volna.

– Te vagy az, Xavy?

– Rose, Rose, Rose, Rose, Rose! – Xavier körülöttem ugrándozott, a nevemet énekelve újra és újra. – Rose, Rose, Rose!

Mrs. Zellweger felpillantott a kerti asztaltól, ahol egy hordozható monitoron dolgozott.

– Úgy látszik, van egy rajongód – mondta szórakozottan, mielőtt visszafordult volna a munkájához.

Xavier úgy megnőtt, hogy én azon is meglepődtem, hogy egyáltalán megismert.

– Nézzenek oda! – mondtam, lenézve a kisfiúra. – Hogy megnőttél!

– Én már ötéves vagyok! – mondta büszkén.

– Tényleg? – Fogalmam sem volt milyen sokáig aludtam, de tudtam, hogy Xavier négyéves volt, amikor utoljára játszottam vele. Félig-meddig tudott még csak beszélni, a szavait nehéz volt érteni, és úgy csapongott egyik témáról a másikra, hogy alig tudtam követni. Szinte ugyanúgy játszottam vele, ahogy egy kutyával játszottam volna, bujkáltam a fák mögött és hempergtem vele a fűben.

– Júniusban volt a születésnapom, és most már ötéves vagyok, és szeptemberben megyek iskolába.

– Tényleg? – kérdeztem.

– Nézd, mim van! Nézd, mim van! – mondta a karomat rángatva követelőzően. Lenyűgözve követtem Xavier-t át a fűvön. Egy kisebb játékkupachoz vezetett az egyik fa alá. – Ezt kaptam a

születésnapomra. Ez egy kincsesdoboz. – A fűben feküdt egy játék kincsesláda, ami faerezetű műanyagból készült, és egy koponya volt a kulcslyuk helyén. Pont, mint egy igazi kalózládán.

Xavier kinyitotta, és elkezdett beborítani a kincseivel. A kisfiú minden értékes tárgyát ebbe a dobozba rakta, és most leültetett a földre, és elkezdte az ölembe rakosgatni azokat. Megmutatta az új ábécétanuló számítógépes játékát és az új szörnyét, aminek „öt éles foga van! Öt, mint én.” És volt ott még egy doboz zsírkréta és néhány furcsa alakú bot, egy toll, az anyja régi elromlott mobiltelefonja, ami ugyan használhatatlan volt, de játékból tudott rajta telefonálni, és egy játékhal és...

– Rose? Miért sírsz? – Pislantottam.

– Nem sírok igazából – mondtam neki, megtörölve a könnyező szememet. – Nagyon erős nekem ez a napfény, fáj egy kicsit a szemem, és ettől könnyezek.

Xavier izgatott arca elkomolyodott, és hosszan vizsgálgatott. Egyszer csak mozdulatlaná dermedt, majd:

– Tessék – mondta. Letúrt a kincsesládikája aljára, és előhúzott egy játék napszemüveget. – Tartsd meg. – A napszemüveg műanyagból volt, és legalább két számmal kisebb, mint a fejem, de olyan őszinte kedvességgel nyújtotta át, hogy nem tudtam visszautasítani. Nehezen ugyan, de felraktam a fejemre. A fülemnek még a közelében sem volt, a szára a halántékomhoz szorult, úgy szorította a fejemet, mint egy gyengéd satu, de ez egy nagyon kedves gesztus volt Xavier-től.

– Köszönöm, Xavy!

– Rose? – kérdezte ártatlanul. – Hol voltál?

Megráztam a fejemet.

– Nehéz elmagyarázni. Aludtam egy kicsit, de most már ébren vagyok.

– Nem akarsz velem lakni? – kérdezte. – Aludhatnál az én szobámban is.

Rámosolyogtam.

– Van saját szobám.

– De akkor fel tudnálak ébreszteni, és nem aludnál el, és nem hagynád ki a születésnapomat.

– Sajnálom, hogy nem voltam ott a születésnapodon – mondtam.

– Egy darabig nem fogok ilyen sokáig aludni.

– Megígéred?

– Megígérem.

Xavier elvette a játékokat az ölemből, és a helyükre rakta őket. Két kis karját a derekam köré fonta, és a vállamba temette az arcocskáját.

– Soha többé ne aludj el, Rose! – mondta. – Maradj velem örökkön-örökké.

– Abban biztos lehetsz – feleltem, puha gyerekarcához dörgölözve. – Örökkön-örökké.

Magam is gyerek voltam még akkor, és nem is tudtam, hogy mekkorát hazudtam neki. Hatvankét évig aludtam, és Xavier minden születésnapjáról hiányoztam.

Barry és Patty nem sokat láttak belőlem az első két héten. Nem is igazán voltam ott. A világom az ágyamra és a műtermemre zsugorodott. Azokról az arcokról készítettem vázlatokat, amikre emlékeztem, különösen Xavier-ről, emellett finoman kidolgozott tájképeket festettem. A sztáziskimerültségtől még mindig lassú voltam és hamar elfáradtam, de gyorsan rájöttem, hogy a készségeim javultak, amíg aludtam. A művészet volt az egyetlen dolog, ami érdekelt.

Együtt ettem Barryvel és Pattyvel, ha megkértek rá, és elballagtam alsóneműt venni, amikor Patty szólt, és eltettem a mosott ruhát, mert ezt várták el tőlem. És amikor Barry azt mondta, hogy találkoznom kell egy pszichológussal, akkor kötelességtudóan bemásztam a luxusladikjába, és hagytam, hogy elvigyen az orvos rendelőjébe, a városba.

– Ez az első találkozás csak egy kötetlen beszélgetés – mondta a pszichológus, miután leültem a kényelmes kanapéra. – Csak hogy megismerjük egymást egy kicsit jobban. Meséltek rólam bármit is a nevelőszüleid?

Megráztam a fejem.

– Nem – feleltem. – Csak annyit mondtak, hogy találkozóm van.

– Értem. – Dr. Bija bekapcsolta a notescreent, és néhányszor hozzáért. Én még mindig próbáltam kiismerni a sajátomat. Elég jól ismertem az érintőképernyős számítógépeket, de ezek a rugalmas kézi eszközök, amelyek inkább jegyzetfüzethez hasonlítottak, teljesen újak voltak számomra. Az jó volt, hogy nyugodtan ledobhatta az ember a szobában bárhova, véletlenül rá is ülhetett, berakhatta a könyvei alá is akár, és még ez után is simán lehetett használni, hogy elérjük a netet, és minden iskolai jegyzetünket rögzíteni tudtuk rajta, de nem voltak igazi füzetek. Legalábbis ami engem illet, számomra nem.

A pszichológusom a negyvenes éveik közepén járt, sűrű fekete haja halántéktájon őszült, bőre meleg barna színű volt. A hölgy csinos vászon nadrágkosztümöt viselt. A neve Mina Bija volt. „Mí-na-bí-ja” ahogy Barry ejtette ki a nevét. A ComUnityben az elmúlt hatvan év alatt a földből kinőtt sok száz épület közül az egyiknél tett ki a nevelőapám. Nem akartam pszichológushoz menni, de Barry biztosított,

hogy ez csak azért van, hogy segítsen beilleszkedni. Én azonban inkább azt gyanítottam, hogy Guillory így akar utánam kémkedni, de nem voltam abban a helyzetben, hogy vitatkozzak.

– Szóval te vagy Rosalinda. Szeretnéd, ha Rose-nak vagy valami másik néven szólítanálak?

– A Rose teljesen jó lesz – feleltem. Meglepett, hogy egyáltalán megkérdezte. Guillory még mindig a teljes nevemen, Rosalindának szólított, mintha csak valami csínyet követtem volna el.

– Nyugodtan szólíts Minának – mondta dr. Bija. – Mr. Guillory révén jutottál el hozzám, igaz?

– Gondolom.

– Természetesen, hiszen láttalak a hírekben egy hónapja. Jártál már valaha pszichológusnál?

Megráztam a fejemet. – Nem. Fizioterápiára járok, de pszichológusnál még soha nem voltam.

– Szóval én vagyok neked az első, hm? – kérdezte némi túlzott szerénységgel a hangjában, amitől egy kicsit én is felengedtem a nő irányába. – Nos, csak hogy semmi ne álljon a kapcsolatunk útjába, tudnod kell, hogy én is a UniCorp-nak dolgozom a UniPrepen kívül. – Újra körülnéztem az irodájában. Nem is vettem észre, hogy az új iskolámban voltunk. – Ha jól tudom, nemsokára te is itt kezdesz el tanulni, igaz?

– Hétfőn – feleltem.

– Olyan hamar? Ez azért elég ijesztő lehet.

Megvontam a vállam.

– Nem ijesztőbb, mint bármi más.

Az arckifejezése aggódóvá vált.

– Igen, elég kemény dolgokon kellett keresztülmenned.

Kényelmetlenül feszengeni kezdtem.

– Nem biztos, hogy szeretnék most erről beszélni.

– Természetesen megértem. Beszéljünk az iskoláról. Mit érzel az-
zal kapcsolatban, hogy a UniPrepbe kell járnod? Hogy érzed, készen
állsz arra, hogy visszamenj az iskolába?

Megráztam a fejem.

– Nem tudom. Azt hiszem, igen.

– Egy kicsit sem aggódsz? – ütötte tovább Mina a vasat. – Hat-
vanévnvi történelemmel és technológiával kell megismerkedned.

– Képtlen, hogy észrevennék bármi különbséget – mondtam le-
mondóan.

– Valóban? Azért remélem, könnyen be tudsz majd illeszkedni.
Sokkal kellemesebbé tenné számodra az életet.

– Nem így értettem – feleltem. – Én csak... sosem voltam iga-
zán jó tanuló. Nem nagyon tudnék ennél rosszabbat elképzelni, az-
zal együtt is, hogy rengeteg az újdonság. – Lehajtottam a fejem, és
a térdemet néztem. A lábam a UniPrep szürke vászon iskolai egyen-
ruhájába volt bújtatva. Volt néhány zöld, kék és aranszínű iskolai
egyenruhához tartozó szoknyám vagy ugyanolyan szürke, vagy sötét-
zöld vászon, mint az egyenruha kabátja. Guillory elintézte, hogy
küldjenek nekem a Unicornba néhány váltásnyit a UniPrep egyen-
ruháinak összes változatából. Ez valójában nagy megkönnyebbülés-
sel töltött el, mert ez azt is jelentette, hogy nem kellett elmennem
ruhákat vásárolni. Patty elvitt, hogy válasszak pizsamát és alsóne-
műt, de az egész egy rémálom volt. Hozzászóktam, hogy változik a
divat, de ahhoz egyáltalán nem, hogy én válasszam ki, hogy mit fo-
gok viselni. Azt kívántam, hogy bárcsak lennének a UniPrepnek a
pizsamaviselésre is előírásai.

– Nem szeretsz iskolába járni? – kérdezte Mina.

Megráztam a fejemet.

– Sosem ment jól a sulis.

Elkomorodott.

– Ugye tudod, hogy a UniPrep minden területen kitűnő teljesítményeket vár el?

– Gondolja, hogy másik iskolába kéne átkérnem magam? – kérdeztem, kissé félve attól, hogy igent mond. Végül is ő elsősorban az iskola iránt tartozik hűséggel. Nem akartam azonban máshová menni. Egyrészt nem viselhetném tovább ezt a biztonságot nyújtó egyenruhát. Másrészt a UniPrep olyan volt, mintha a szüleim továbbra is gondoskodnának rólam, és még ez hasonlított leginkább arra a fajta életre, amit a szüleim szántak volna nekem, ha még mindig éltek volna. Nem akartam ezt félredobni.

– Nem – felelte –, de azt hiszem, hogy beszélünk kéne az iskolai tanácsadóval, és talán magántanárt is kellene fogadnunk.

Most rajtam volt a sor, hogy elkomorodjak.

– Hát nem ön a tanácsadó?

– Nem – felelte Mina. – Én az iskolapszichológus vagyok. Az iskolai tanácsadónál elhangzottak bekerülnek a személyi anyagodba, amiről viszont itt beszélünk, az köztünk marad. Az iskolában vagyok, hogy a tanulók bármikor eljöhessenek hozzám, ha akarnak. Közülük sokan most először vannak távol az otthonuktól, és támogatásra van szükségük. De járnak hozzám az iskolán kívülről, sőt ComUnityn kívülről is.

Máris jobban éreztem magam.

– Magántanárokkal szívesen tanulnék, de lehet, hogy nem tudnának segíteni, nem vagyok valami okos – ismertem be. – Korábban próbáltam jól tanulni, de sosem sikerült, úgyhogy ma már nem nagyon töröm magam a jó jegyekért.

– Ez még azelőtt volt, hogy a kórházba kerültél?

– Mielőtt elaltattak – pontosítottam, és azon tűnődtem, hogy vajon miért tartózkodik attól, hogy kimondja az altatás szót. – Néha úgy lemaradtam, hogy hagytuk az egészet a csudába, és inkább egy új iskolában kezdtem el tanulni.

Nem tudtam megfajteni Mina arckifejezését, de egy pillanatig gondolkozott, mielőtt feltette a következő kérdést.

– És ez segített?

Ezt még soha senki nem kérdezte meg tőlem.

– Nem igazán – ismertem be.

Mina rendes nő volt, de nem éreztem úgy, hogy beszélnem kelle- ne vele. A további kérdéseire főleg kitérő válaszokat adtam. Ő ennek a világnak volt a része, amelybe én nem fértem bele rendesen. Egy, a saját idejéből kiesett gyerek voltam. Úgy tűnt, semminek nincs ér- telme. Nem tudtam beprogramozni a holotévét, de még arra sem jöttem rá, hogyan kell használni a tűzhelyet. Ami elég ironikus volt, mert a tűzhely és a hűtő is a UniCorp leányvállalatainak saját ter- mékei volt, és a NEOFUSION™ címkét viselték az előlapjukon.

A szinte örökké tartó NeoFusion energiaforrás volt a UniCorp fő találmánya, az első lépés, ami lehetővé tette az összes többi boly- góközi társaság létrehozását. Mielőtt elaltattak volna, csak a drága, fontos eszközök használták az erőforrásokat, mint a központi erő- művek, bolygóközi űrhajók és néhány önálló egység, amilyen az én sztáziskapszulám is volt. Úgy látszott, hogy ezek a NeoFusion ele- mek, amik az én kapszulámat is ellátták árammal, mostanra min- denütt megjelentek. Sajnos ezzel együtt a hőre aktiválódó, finom mozdulatokat is érzékelő SubTouch™ ellenőrző panelek is elter- jedtek, amelyek már azelőtt reagáltak, hogy hozzájuk érhettem vol- na. Elvileg ezzel megakadályozták a fertőzések terjedését, amely mi- att nagyon aggódtak az emberek, különösen a Sötét Korszak után.

A valóság viszont az volt, hogy még a tűzhelyet sem tudtam bekapcsolni, és majdnem felgyújtottam a lakást is.

Nem akartam mást csinálni, csak beletemetkezni a rajzolásba. Abban pedig teljesen biztos voltam, hogy iskolába nem akarok járni.

De mégis milyen választási lehetőségem volt most, hogy egy olyan világ foglya voltam, ami nem volt az enyém, és az életem pedig ugyanígy valaki máshoz tartozott? Edd meg a vacsorát, beszélj a pszichológussal, tanuld meg a leckét! Megtettem mindent, amit kértek tőlem, és úgy éreztem, ennél többet már nem is tehetek.

4. FEJEZET

AZ ÉPÜLET MAGAS VOLT, komor, és nagyon régi stílusban épült. Terméskő alapja volt, boltíves ablakai, és fölém tornyosuló magas teteje. Ez volt Usher háza,¹ az élőhalottak otthona, sötét, sivár, tömlöcszerű hely. És ez volt az iskolám.

A UniPrep tartották a Naprendszer legjobb iskolájának. A legtöbb felső osztálybeli ide küldte taníttatni a gyermekét a gyarmatokról. A bejárósok, mint én magam is és Bren, magának ComUnity városának voltunk ünnepelet, ifjú polgárai. Természetesen már láttam korábban ezt az épületet – dr. Bija irodája az épület jobb szárnyában volt –, de még soha nem léptem át az iskola lenyűgöző bejáratát. Az egész épületet az úgynevezett neogótikus stílusban építették, néhány évvel a Bren által Sötét Korszaknak nevezett időszak után. A UniPrep úgy nézett ki, mint egy hatalmas mauzóleum, ahol a modern művészet legkevésebbé sem összeillő darabjait hordták össze

---

¹ Utalás Edgar Allan Poe *Az Usher-ház vége* című, 1839-ben megjelent művére.

s függesztették ki a falakra, amik mintha penészesek is lettek volna. Szinte vártam, hogy Nosferatu a legközelebbi ajtón kiszökkenve a torkomnak ugorjon. Az emberek tényleg nagyon maguk alatt lehetnek a Sötét Korszak idején.

Felvonszoltam magam a tömlőc lépcsőjén, átmentem a folyosón az auláig, ahol Bren félig-meddig megígérte, hogy találkozunk. Az iskola belső tere elég kellemes volt. A boltíves ablakok valójában egész sok napfényt beengedtek, tucatnyi diák ment a dolga után a hónaljuk alá csapott, összehajtott notescreenjükkkel, nevetve, mosolyogva, mintha nem is egy kriptában éltek volna. De a hanglejtésük és az akcentusuk kissé más volt, mint amit megszoktam, és folyton olyasmiket hallottam, amiknek nem volt semmi értelme. *„Ne, ez annyira kék!” „Te tisztára égsz!” „Már vágom!”*

Megborzongtam.

– Isten hozott a UniPrepben! – hallottam Bren hangját a hátam mögül. Sarkon fordultam, és amikor megpillantottam, úgy megkönnyebbültem, hogy sírni tudtam volna. – Hát ez lenne az, boci – mondta szomorúan körbemutatva az aulában. A négyszögletes csarnok egyfajta betontepsi volt az iskola közepén, amelyet kertnek szánhattak, mert néhány dézsába ültetett, tikkadt fa hajladozott benne bánatosan. Bren elkezdte megmutogatni a legfontosabb dolgokat, de olyan sebességgel, hogy majdnem elvesztettem az egyensúlyomat. – Arrafelé vannak a gravi pályák a bolygóközi játékokhoz. Vannak súlyok a Marshoz, a Lunához, a Titánhoz, a Callistóhoz és az Európához. Látod azokat a lányokat? – mutatott egy néhány lányból álló csoportra, akik olyan zömöknek, szögletesnek és tagbaszakadtnak látszottak, mint a teknősök, ugyanakkor kecsesen mozgottak, mint a táncosok. – Ez a Uni röplabdacsapata, azt hiszik, hogy nagyon kékek, többnyire kollégisták, és nagyon összetartóak.

Ha az egyiket feldühíted, akkor kicsinálnak a következő tesiórán, és valószínűleg még a házidat is meghackelik.

Egy másik irányba fordította a figyelmemet.

– Arrafelé tanulnak az ösztöndíjas diákok. – Egy csapatnyi diák összebújva beszélgetett az egyik boldogtalan fa alatt. Teljesen hétköznapi gyerekcsapatnak tűntek számomra. – Többnyire önvédelemből tartanak ennyire össze. Elég ártalmatlanok, és egyenként nincs is velük gond, de ne mutatkozz velük, amikor együtt vannak, különben örökre megbélyegeznek. Sosem hagynak utána békén. Úgy értem, vágom, hogy égők, de hát ez már csak így megy.

Egy keskeny bejáratra mutatott, amely mellett két épület állt őrt az iskola hátsó részében. Zömökek voltak a neogótikus főépülethez képest, habár érezhető volt ugyanannak a komor építésznek a keze munkája.

– Arrafelé vannak a kollégisták hálótermei. Hihetetlen biztonsági rendszerük van. Mindenkit átvizsgálnak, amikor be akar lépni, és nagyon szigorúak a fiúk és a lányok dolgában. Mindig legyen veled egy kollégista, ha oda mégy, különben számíts a megtorlásukra. Van némi rivalizálás a bentlakósok és a bejárósok között. Semmi olyasmi, ami miatt aggódnod kéne, de volt már példa vandalizmusra is, szóval ne engedd, hogy azt higgyék, hogy te is ilyesmin töröd a fejed.

Az aula többi részére pillantott.

– Nem tudok most semmi mást mondani, amire oda kéne figyelned. Vágsz mindent? – Gondolom úgy értette, értem-e, amit mond, de még nem tanultam meg a helyi szlenget. Bólintottam, ami úgy tűnt, megfelelt válasznak. – Órára kell mennem. Neked van már óarended?

– Nincs – feleltem. Bren olyan gyorsan végigszaladt velem az iskolán, hogy szinte zsongott tőle a fejem, és már kezdtem arra gyanakodni, hogy meg akar tőlem szabadulni. Elszomorodtam a gondolatra. Bren volt az egyetlen, akit barátomnak mondhattam ebben az örült új világban. – Tudod, hol van a tanári? – kérdeztem.

Bren egy mögöttem lévő díszes ajtóra mutatott.

– Bemész azon az ajtón, és utána jobbra. Akarod, hogy megmutassam?

Elmosolyodtam. Még ha muszájból is csinálta, akkor is nagyon jól gondomat viselte.

– Nem, megoldom. Menj csak, nehogy elkéss.

– Oké. Akkor találkozunk ebédkor.

Megkönnyebbült és kissé remegő sóhaj hagyta el a számat.

– Köszönöm. – Mindig, amikor egy új iskolába kerültem, pokoli nehéz volt kitalálni, hogy hová is üljek ebédkor. De tudtam, hogy ha Bren gondoskodik rólam, akkor nem lesz semmi gond.

Meglepetésemre Mr. Guillory várt rám a tanáriban.

– Ó, Rosalinda, éppen az iskolai tanácsadóddal beszélgettem, hogy meggyőződjek róla, felveszed-e a szükséges tantárgyakat. Berakunk a másodéves történelemórára, mert éppen most érnek ahhoz a részhez, ahol te... ööö... lemaradtál. Azt gondoltam, jó ötlet, ha bepótolod, amit elmulasztottál.

Nyeltem egyet. Nem voltam benne biztos, hogy tényleg tudni akartam, hogy mit mulasztottam el.

– Köszönöm, Mr. Guillory!

– Kérlek, szólíts csak Reggie-nek! – ajánlotta fel újra. – Nos, bírom benne, hogy tudod folytatni a matek-, irodalom- és a kínaitanulást, ott, ahol abbahagytad, igaz? Megtaláltam a legutolsó iskolai bizonyítványodat a városi archívumban. Te tanultál kínait, ugye?

A szüleim úgy gondolták, hogy ha kínaiul tanulok, az csak a javamra válhat, hiszen ez volt a második legelterjedtebb üzleti nyelv az angol után. Minden iskolába, ahova csak jártam, beíratnak mandarinra. Nem ment valami jól.

– Igen, köszönöm.

– Azon is gondolkodtunk még, hogy milyen tudományos tantárgyakra írassunk fel téged. A szociálpszichológia az asztrofizika alapjaival párosítva jó lesz?

Létezik ilyen, hogy az asztrofizika „alapjai”?

– Az jó lesz, persze – mondtam, összeszedve az órarendem fénymásolatát, habár tudtam, hogy rátöltik majd a notescreenemre is.

– Gondoltam, az asztrofizika jól jöhet neked, tekintve, hogy egy bolygóközi birodalmat fogsz örökölni, nem igaz? – Guillory és a tanácsadó összevetett, és én is kierőltettem magamból egy udvarias nevetést.

– Elkísérek az első órára – mondta Guillory, és aranyszínű kezével elvette az órarendemet, majd átfogta a vállamat. – Szociálpszichológia, azt hiszem, az épp itt lesz.

A legtöbb diák fel-alá rohagált a folyosón, mert nem akartak elkésni az órájukról, de amikor megláttak engem, ahogy Mr. Guilloryval sétálok, mintha mindenki falnak ütközött volna. Ha eddig bármi kétségük lett volna afelől, hogy ki is vagyok, Guillory jelenléte eloszlatta minden kételyüket. A némaság tengere vett körül, amerre csak mentem, és minden szempár rám szegeződött. Hallottam, ahogy összesúgtak mögöttem: „Ő a Csipkerózsika?” „Nem, Csipkerózsika sokkal szebb.” „Azt hallottam, azért hibernáltatta magát, hogy tovább éljen.” „Szerintem ő csak megjártassa magát, és csak a UniCorp bábja.” „Nézétek, hogy nyalizik Guillorynak!” „Már most egy béna kis báb.” Lehorgasztottam a fejem, kerültem minden

bámuló pillantást. Minden reményemet szétzúzta Guillory ostoba viselkedése arra vonatkozóan, hogy beilleszkedjek. Ő persze mit sem vett észre ebből, és nyugodtan átvágott a tömegen.

– Itt is vagyunk – mondta Mr. Guillory. – Beszéljek a tanárral, hogy kapjál egy üres helyet?

– Nem, köszönöm, de semmi szükség rá – kezdtem volna, de Mr. Guillory, a választ meg sem várva, már ment is egyenesen a tanárhoz, aranszínű bőre szinte csillogott az elszántságtól.

– Ő itt Rosalinda Fitzroy. Remélem, tájékoztatták önt arról, hogy hogyan kell vele bánni! – mondta, messze nem elég halkán.

Fülig elvörösödtem, és próbáltam ezt a hajam mögé rejteni. Azt kívántam, bárcsak ne lettem volna szőke és világos bőrű, és hogy ne vörösödtem volna el olyan könnyen. A bőröm gyakorlatilag áttetsző volt. Apa mindig az ő kis rózsájának nevezett, nem véletlenül kaptam a nevemet sem. A diákok, akik már leültek, mind engem néztek, volt, aki csodálkozva, mások leplezetlen kíváncsisággal, néhányan pedig leplezetlen megvetéssel. Azt kívántam, bárcsak eltűnhettem volna.

Mr. Guillory végre távozott (magával vitte az órarendemet), én pedig próbáltam kihámozni az órán elhangzottak értelmét. Ha kérték volna a véleményemet, elmondtam volna nekik, hogy ültesenek be a kisegítő osztályba, és adjanak mellém egy tucatnyi magántanárt, de ez túl sok gondot okozott volna. Ha dr. Bija beszélt volna az iskola tanácsadójával, ahogy javasolta, az észrevételeit biztos, hogy teljesen figyelmen kívül hagyták volna. Egy idő után feladtam, és elkezdtem tájképeket rajzolni a notescreenemre. Az egyik álmomat rajzoltam meg, amit a hibernációban láttam, csupa eltorzult fát és olvadó horizontot. De a notescreen mégsem volt valódi rajzfüzet, habár ezer és egy színt választhattam a palettájáról, de a rajzolás messze nem érződött valódi művészi alkotó tevékenységnek.

Amikor már úgy tűnt, hogy közeleg az óra vége, kötelességtudóan feljegyeztem a házi feladatot, de tudtam, hogy nem sokat fogok belőle érteni.

Irodalomórán a századfordulós szerzőkről kellett volna tanulnunk, amiről Mr. Guillory azt gondolta, hogy nekem már rég elavult információ lesz. Nem volt szívem elmondani a tanárnak, hogy még csak nem is hallottam a szerzők feléről sem, vagy hogy a tananyagban szereplő könyvek közül egyetlenegyét sem olvastam el. Azok a szerzők, akiket ők klasszikusnak tartottak, biztosan ismeretlenek voltak az első regényeik idején.

Ami a mandarint illeti, az teljesen kínai volt számomra.

A tesióra közvetlenül ebéd előtt volt, és rettegve kellett tudomásul vennem, hogy időre kell majd futnunk. Körülbelül húsz métert futottam, mielőtt az edző az oldalon kívülre küldött. Lihegtem és remegtem, és hánytam is volna, de olyan keveset ettem, hogy csak öklendezni tudtam. A sztáziskimerültség még mindig gátoolta a legtöbb motorikus funkciómat. Az edző azt mondta, hogy megpróbálja elintézni, hogy átmenjek testnevelésből ebben a félévben.

– Ez... nem... szükséges... – lihegtem.

– De igen – felelte. – Ez Mr. Guillory utasítása. Gondoskodnom kell arról, hogy jól gondodat viseljék.

Ami a leginkább bosszantott, az volt, hogy rájöttem, miután Mr. Guillory elkísért a szociálpszichológia-órára, a félévben engem tanító összes tanárt meglátogatta, megzavarta az óráikat, csak azért, hogy közölje velük, milyen különleges elbánásban kell, hogy részesítsenek engem. Ha eddig nem is neheztelt rám az iskola nagy része, mostanra már biztosan. Megkérdezem dr. Biját, el tudná-e intézni, hogy a fizioterápiát beszámítsák a tesiórákba. Csinálhatnám az

orvosok által előírt gyakorlatokat, amíg a többiek futják a köreiket, vagy kosárra dobnak.

Amikor végül kiszabadultam az órákról, azonnal az ebédlő felé vettem az irányt, remélve, hogy megtalálom Brent, de az embertömeg utamat állta. Megtalálni egy gyönyörű fiút ebben az elit iskolában, ahová kétezer diák járt, szinte lehetetlennek tűnt. Beálltam hát a sorba, és gondosan tálcára raktam a normál ebédet.

Az emberek úgy váltak szét előttem egész nap, mint a Vörös-tenger Mózes előtt. Az arckifejezésük az egyszerű kíváncsiságtól a látványos megvetésig mindenféle érzelmet tükrözött, én pedig elkezdtem hozzászokni, hogy úgy bánnak velem, mint valami csodabogárral: mindenki megbámul, de senki nem szól hozzám. De amikor kiléptem a sorból, azonnal megszólított egy jól öltözött fiú, aki úgy nézett ki, mintha Mr. Guillory ázsiai kiadása lenne.

– Szóval te vagy a Csipkerózsika. Én Soun Ling vagyok, örülök, hogy megismerhetlek. – Hangsúlyából úgy tűnt, mintha éppen az ellenkezője lett volna igaz annak, amit mondott. Mégis felém nyújtotta puha kezét, hogy kezet rázzunk. Nem tudtam rájönni, hogy hogyan is foghatnék vele kezet anélkül, hogy elejteném akár a tálcát, akár a notescreent, úgyhogy a kezét hagytam a levegőben lógni. Figyelmen kívül hagyta ezt a momentumot, majd így szólt: – Volna kedved leülni hozzánk?

Néhány gyerek vihogott mögötte, fiúk és lányok vegyesen. Nem tudtam biztosan, hogy min is nevetnek, de kényelmetlenül éreztem magam miattuk. Elég sokszor voltam már az új lány az iskolában ahhoz, hogy pontosan tudjam, hogy nagyon gyorsan nagyon rosszul sülnhetnek el a dolgok, ha nem a megfelelő társaságba tartozom. Ilyenkor vagy eltaszítom magamtól a többieket, vagy ami még valószínűbb, hogy valami szörnyű összeesküvés céltáblája leszek. Ezért

tartottam olyan nagy becsben a Xavier-vel ápolt barátságomat. Nem tudtam volna megmondani, hogy miért, de biztosan tudtam, hogy Soun Ling nem az a fajta ember, akivel szeretném, hogy emleghessen a nevemet. Így hát csak álltam ott tanácstalanul, azon tanakodva, hogyan is szabadulhatnék ebből a szorult helyzetből anélkül, hogy azonnal az ellenségemmé tenném Sount vagy bárki más.

– Rose!

A nevem keresztülhasított az étterem nyüzsgésén, és a fejem megmentőm felé fordult. Bren karja lendült a többi diák feje fölé, és én megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Egy barátom már vár rám – mondtam. Nem voltam benne biztos, hogy Brent tényleg a barátomnak tekinthetem-e, de elég közel volt hozzá.

Soun Ling szeme villámokat szórt Brenre.

– Máris nyalizol a vezéreknél? Tudhattam volna! – Azzal hátat fordított nekem.

Nyeltem egyet. Megkönnyebbültem, de még mindig ideges voltam. Ezt meg hogy értette?

Bren lefoglalta nekem a vele szemközti helyet az asztalánál. Amikor az asztalhoz értem, levette a notescreenjét az ülésről, és az üres szék felé biccentett.

– Köszönöm – mondtam a székre csúsztatva.

– Szivi – körbemutatott az asztalon ülőkre. – Ez itt Molly, Anastasia, Jamal, Wilhelm, Nabiki és Otto. Mindenki, ő itt Rose.

A többiek üres tekintettel néztek, mintha fogalmuk sem lett volna arról, hogy Bren miért vonszolt ide, de nem akarnának vitatkozni vele, ha már egyszer ő így látta jónak. „Szia!” – mondta mindenki szinte egyszerre, majd mintha el is felejtkeztek volna róla, hogy ott vagyok, visszafordultak, és újra egymással kezdtek beszélgetni.

Reméltem, hogy nem kell emlékezmem mindannyiuk nevére. Olyan különbözőek voltak, mint a szivárvány színei, de a frizurájuk egyformán drágának tűnt, és a mobiljuk egyaránt csúcskategóriás darab volt. A notescreenjük is csúcsmínőségűnek tűnt. Felismertem a logót a saját, nevetségesen drága notescreenemről.

Csendesen ültem az asztalnál az ételemet piszkálgatva. Még mindig nem tudtam sokat enni anélkül, hogy ne kavarodott volna fel a gyomrom utána. Az orvos azt mondta, hogy beletelhet néhány évbe, mire újra normálisan tudok táplálkozni. A többiek folytatták a beszélgetést, viccelődtek és ugratták egymást. Általában amikor új voltam egy iskolában, a diákok engem kérdezgettek, és én válaszoltam. Ezúttal azonban az összes kérdést feltették már a riporterek, és ők hallották a válaszokat a híradóban. Úgy tűnt, nincs mondanivalójuk a számomra, és én sem tudtam mit mondani nekik.

Miután csendesen rágcsáltam az ebédemet, Bren megköszöri a torkát.

– Na és milyen a napod?

Megvontam a vállam.

– Minden ok.

– Láttam, hogy lecsaptak rád a sakálok.

– Sakálok?

– Igen. Soun és a cimborái. Egy csapat gázos alak. A szülei próbálnak felkapaszkodni a gazdagok közé. Ők meg szeretnek az igazi gazdag kölykökkel lógni, megfejni őket és ajándékokat kicsikarni tőlük. Sajnálom, figyelmeztetnem kellett volna rájuk téged még reggel.

– Semmi gond – suttoztam.

– De tényleg. Azt hittem, hogy biztonságban leszel. Nem is az ő osztályukba járunk. Alulbecsültem a híreket.

Megráztam a fejemet.

– Én nem vagyok híres.

– Nem azt mondom, hogy bálvány lennél, vagy ilyesmi, de tényleg mindenki tudja, hogy ki vagy.

Sóhajtottam, és már nem tudtam rápillantani sem az ételre, amiből alig ettem. A hányinger kerülgetett.

– Bren, Soun azt mondta, hogy... máris nyalizok a vezéreknek. Ezt hogy értette?

Bren szégyenlősen vigyorgott.

– Hát ők így hívnak minket. A családjaink miatt van. A nagyapám csak egy fokkal van lejjebb a ranglétrán, mint Guillory. Ügyvezető igazgató. Nem egészen ugyanaz, mint az elnök, de nagyon befolyásos. Az apám az igazgatótanácsban van, körülbelül négy fokkal lejjebb a ranglétrán, mint az ügyvezető igazgató. Az anyukám pedig a központi grafikai osztály kutatási vezetője. – Az asztalnál ülő többi srác felé biccentett. Megfigyeltem, hogy abbahagyták a beszédet, amikor Bren kinyitotta a száját. Arra emlékeztetett ez, hogy az emberek mennyire visszafogottan viselkedtek apámmal szemben társasági rendezvényeken. Eszembe jutott, hogy vajon Bren tudja-e, milyen tekintélye van a többiek előtt, vagy egyáltalán nem vett észre semmit. – Nabiki apja a Neurolingvisztikai Kutatóintézet alapítója és vezetője.

– Anya a Kutatás, Fejlesztés és Emberi Tényezők alelnöke – mondta az egyik fiú, egy magas, svédszőke, erős német akcentusú srác. Biztosan ő volt Wilhelm. – Az apám vezeti UniGermániát otthon.

– A szüleim a vezetői a Biokémiai és Mezőgazdasági Minőségirányítási Csoportnak a Titánon – mondta az Anastasia nevű lány. Olyan erős orosz akcentusa volt, hogy alig értettem, amit mondott.

– És Jamalé a fél Európa – mondta egy lángvörös hajú, szeplős lány. Jamal hátravetette sötét haját, és felnevetett.

– Csak kábé a harmada.

Nyeltem egyet.

– És te? – kérdeztem a vörös hajú lányt.

– Molly – mondta emlékeztetőül. A szeplőin át egy mosolyt küldött felém. – Én csak egy ösztöndíjas diák vagyok. A szüleim az első telepések egyikei voltak a Callistón, amitől én afféle királyi fenség vagyok odahaza, de ettől még egy ebédre sem hívnak meg itt a Földön.

– Ne hagyj, hogy rászedjen – mondta Bren –, mert a királyi származása adott neki egy ösztöndíjat. Mindamellettt ő a legragyogóbb közgazdasági elme. Abban a pillanatban, hogy befejezi az iskolát, meg fogja változtatni a bolygó közgazdasági rendszerét. A nagyapám már azt fontolgatja, hogy meghívja az igazgatótanácsi ülésekre.

Elég kényelmetlenül éreztem magam.

– Bennem semmi érdekes nincs – suttoztam.

Jamal és Wilhelm egyszerre felnevettek. Wilhelm felém tornyosult, mint egy hegy, le kellett, hogy hajoljon, hogy a szemembe pillantson.

– Minden egyes itt ülőt te birtokolsz, *Liebchen!* – mondta kedvesen.

Éreztem, hogy újra elpirultam, de azt suttoztam:

– Nem, én nem.

– Mindamellettt főleg a... – de bármit is akart mondani, azt Nabiki félbeszakította, és oldalba bökte Jamalt. Jamal lopva pillantott a társaság egyetlen tagjára, aki még nem szólalt meg, majd becsukta a száját. Újra végiggondoltam a neveket, amiket Bren ledarált. Otto. Ő volt az.

Nem láttam Otto arcát, eltakarta a hosszú, tépett fekete haja, amit nem fésült hátra, ahogy a többi fiú. Nem nézett fel a tányérjából.

– És Otto családja? – kérdeztem.

Kényelmetlen csend telepedett az asztalra. Nem is értettem meg, egészen addig, amíg Otto végre rám nem nézett. Teljesen lemerevedtem. Azt hittem, hogy ázsiai vagy európai, de ő egyik sem volt. Sárga szemei voltak, és a bőre, most, hogy jobban megnéztem, képes színben játszott. Elég kellemes megjelenésű volt, karakteres orra volt és finom vonású arca, de a bőrszíne egyáltalán nem volt emberi.

– Otto nem beszél – mondta Nabiki. Rámosolygott Ottóra, akinek teljesen kifejezéstelen maradt az arca. A lány megérintette a fiú vállát, oly módon, ami azt sugallta, hogy a kapcsolatuk nem volt teljesen plátói. – Hát, neki nem is igazán kell beszélnie.

– Mi... Mi ő? – Ahogy kimondtam, rájöttem, hogy nagyon bántó volt, amit mondtam, de már nem vonhattam vissza. A frász tört ki a sráctól.

– Génmódosítással hozták létre, azzal az idegen DNS-sel, amit az Európán találtak – mondta Anastasia. – Jogilag a tiéd, és veled a technológia, amellyel létrehozták.

Eltartott egy pillanatig, amíg felfogtam a szavai értelmét, olyan erős volt az akcentusa, és olyan hihetetlen volt, amit mondott.

– Az enyém?

Bren idegesen pillantott rám.

– Ez volt Guillory egyik kiemelt projektje. A Sötét Korszak után betiltották a génmódosítást, de Guillory egész életében azon dolgozott, hogy lazítsanak a korlátozásokon. Otto az egyike annak a száz emberi embriónak, amit az Európán talált mikroba DNS-ével

kezelték. A száz embrióból csak harmincnégy élte meg a terhesség végét, és csak egy tucatnyian érték el a pubertáskort, azokból pedig csak négynek fejlődtek ki teljesen az értelmi képességei. Vágóhíd volt, de Otto a legnagyobb sikerük. Ő viszont nem tud beszélni.

– Miért nem?

Otto szája furcsa mosolyféltre húzódott. Furcsa hang tört fel belőle, mintha valaki úgy sikoltott volna, hogy beszívta a levegőt, ahelyett, hogy kifújta volna. Nagyon halk volt, és inkább volt egy delfin hangja, mint egy emberé.

Összerezentem, mire az asztalnál ülők felnevettek.

– Szereti ugratni az embereket – mondta Nabiki. Megbökte a fiút. – Otto, gyerünk, légy kedves hozzá, ő majdnem olyan furcsa, mint te! – Otto sokáig gondolkodott, majd lassan kinyújtotta keskes színű, hosszú, keskeny kezét. Rápillantottam. Nabiki idegesnek tűnt. – Gyerünk, fogj vele kezét! – sziszegte.

Óvatosan a tenyerébe csúsztattam a kezemet, és Otto ujjai rendkívül gyengéden az én ujjaim köré fonódtak.

– *Üdvözlöm, hercegnő* – mondta egy hang a fejemben, ami nem az enyém volt. – *Otto Sextus vagyok.* – A név először mint szám – 78 – jelent meg a fejemben, és magyarázat nélkül tudtam, hogy ő és az összes többi társa valami oknál fogva sorszámokat kaptak név helyett. Egy újabb homályos gondolat formálódott az agyamban, melyet jobb kifejezés híján úgy tudnék leírni, hogy hallhatatlan volt. *Bánj velünk jól, bánj velünk jól, bánj velünk jól.* Halk könyörgés volt ez, valahol az elmém mélyén. Egy pillanatra láttam Ottót és három másik kék bőrű tizenévest, tucatnyi hasonló félszerzet elmosódott alakjával a háttérben.

Felsőhajtottam. Ezek a szavak és képek az én gondolataim voltak, de mégsem tőlem származtak.

– *Csitt* – hallottam, de a hozzá kapcsolódó érzés valami olyasmi volt, mint *Ne aggódj, ne félj tőlem*.

A gondolataim egy pillanatra elkalandoztak, amíg újra biztos nem lettem abban, hogy mire is gondolok pontosan. – *A szívedet gondok gyötrik, az életed... megszakadt...*

Most láttam először valódi érzelmeket megnyilvánulni Otto különös arcán. Páni félelem tört rám.

– *Sajnálom, hercegnő* – gondolta a fejemben Otto –, *a te gondjaid sokkal nagyobbak, mint az enyémeik*.

Villámgyorsan kirántotta a kezét az enyémből és egy pillanatig még engem figyelt, majd újra a tálcára szegezte a tekintetét.

Mindenki úgy nézett rám, mintha földönkívülit láttak volna, ami elég ironikus volt, figyelembe véve a körülményeket. Nabiki szemei szikrát szórtak.

– Mit mondtál neki? – kérdezte, választ követelve.

Reszkettem az átéltektől. Alig értettem, hogy mi is történt valójában.

– Én nem mondtam semmit.

Nabiki elkomorodott, majd finoman Otto tarkójára tette a kezét. A fiú felsóhajtott, és a zavarodottság kezdett kihunyni a tekintetében. Nabiki újra komoran nézett, de ezúttal bosszúsan.

– Sajnálom – mondta nekem –, azt hittem, hogy tapintatlan voltál vele.

Megráztam a fejemet.

– Soha – mondtam őszintén. Ami a fiúval történt, az rémisztett meg, nem Otto maga.

Próbáltam rájönni, hogy mit is kellene mondanom.

– Ha, amit elmondtál, igaz, és én valahogy megörököltelek téged és a családodat... – Egy pillanatig gondolkoztam a folytatáson,

majd nagy levegőt vettem. Szörnyű volt ennek a modern rabszolgaságnak a pusztá gondolata is. – Esküszöm, hogy mihelyt tényleg megörököllek, én... nem is tudom... visszaadlak saját magadnak, vagy ilyesmi. Átadom a jogokat. Nem tudom, hogyan működik ez, de nagyon sajnálom.

Nabiki elmosolyodott.

– Otto azt mondja, hogy köszöni neked, és hogy nem a te hibád. – Nabiki habozott, felvonta a szemöldökét – Nagyon sajnálja, ami történt, de ha nem bánod, nem akar többé megérinteni. – Ottóhoz fordult zavart arckifejezéssel. – Tényleg? – kérdezte. Otto éppen csak felemelte az egyik kezét, talán csak megvonta a vállát, vagy csak jelezte, hogy folytassa a mondanivalóját.

Nabiki bólintott.

– Rendben. – Felém fordult. – Azt mondja, hogy túl sok szünet van a fejedben, túl sok üres tér, majdnem elveszett benne. – Nabiki megvonta a vállát. – Sajnálom, nem lehet mindig tökéletesen lefordítani a mi nyelvünkre, amit Otto mond. Mit ért a szünetek alatt?

Megvontam a vállam.

– Nem tudom – feleltem, de attól tartottam, hogy valójában mégis tudom. Több hibernáció is volt életem során, ami szüneteket okozhatott. Nabikit kezdtem figyelni. Teljesen hétköznapi lánynak tűnt, akinek japán felmenői voltak, drága fülbevalói, divatos frizurája, de bármilyen kapcsolata is volt ezzel a furcsa, félig földönkívüli lényel, rejtett mélységekről árulkodott. – Ti ketten...

– Hogy együtt vagyunk-e? – kérdezte Nabiki szégyenlősen elmosolyodva. – Hát, igen.

Otto szándékosan a lány felé fordította fejét és rávillantotta a mosolyát.

– Hogy csinálod a...? – Aztán rájöttem, hogy Otto nem válaszol, így Nabikit kérdeztem. – Mit csinál, amikor... beszél hozzánk?

Nabiki megvonta a vállát.

– Senki sem tudja pontosan. Valahogy képes manipulálni az emberek agyában az elektromos impulzusokat, és így eléri azt, hogy azt gondold, amit ő akar. Nem tudja azonban irányítani a cselekedeteidet vagy az érzéseidet, vagy bármit. Csak a felszínes gondolatokat tudja befolyásolni. A jelek szerint az Európán talált kis mikrobáknak van valamiféle kezdetleges elektromos impulzusokat használó kommunikációja, ami valószínűleg a szaporodást szolgálja. Ez Ottón ebben a formában jelentkezett.

– Az egész családot képes ezt csinálni? – kérdeztem.

Otto finoman megrázta a fejét, majd Nabikire pillantott, aki újra megfogta a kezét.

– Csak az egyik... – láthatóan neki is nehezere esett erről a témáról beszélni – a négy közül – fejezte be a mondatot. – A fejletlenebbek közül hárman, de ők nem gondolkoznak különösebben tisztán, szóval ez részükről teljesen haszontalan. – Újra Otto arcára pillantott. – Ez nagyon fáj is Ottónak.

– Jól van, ennyi dráma elég mára! – szólalt meg Bren. – Erről jut eszembe, Ani, ebben az évben is jársz színjátszó körbe?

Túlságosan felzaklatott a találkozás Ottóval, hogy összpontosítani tudtam volna. Próbáltam még egy pár falatot enni az ebédemből, mielőtt a csengő visszaterelt volna a tanterembe. Ahogy mindannyian felálltunk az asztaltól, elkaptam Otto pillantását. Az a dermesztő érzés fogott el, hogy simán átlát rajtam, mintha csak valamiféle varázslatos, üvegből való teremtmény lennék. Pislogott egyet, amikor elkapta a pillantásomat, majd elsietett, hogy utolérje Nabikit.

Mit láthatott az elmémbe, amitől úgy megrémült?